

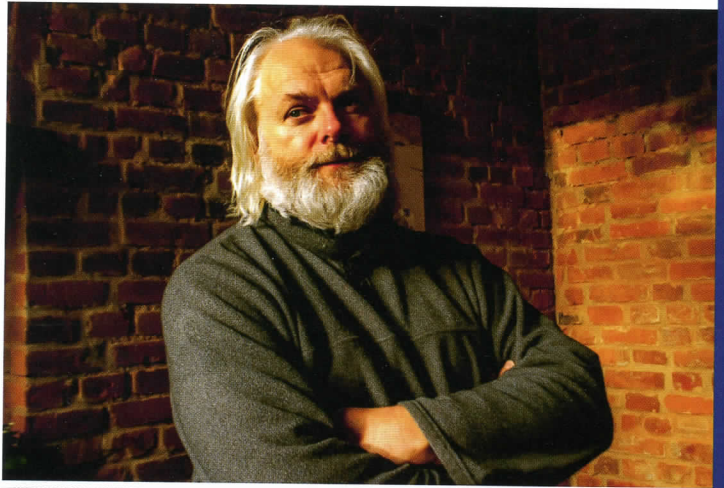
Gerumas laukia Jūsų

ERLANDAS PAPLAUSKIS
AUTORIAUS nuotraukos

Kai kurios Lietuvos vietos sunkiai telpa į protu suvokiamus ir galvoje Kaiškiai sudėliotus stalčiukus. Pakutuvėnų Antano Paduviečio bažnyčia, pastatyta vykstant Antrajam pasauliniam karui (1942–1943 m.), stovi pievų, miškų ir Minijos apsuptyje, kur nesimato jokios gyvenamosios trobos. Regis, kam čia ir reikalingi maldos namai tyruose, kur žmonių nėra. Tačiau, tarsi Dievo šauksmas tyruose sklįstų į tolimiausius pasaulio pakraščius, kiekvieną sekmadienį žvyrkeliukuose, vedančiuose į šį kaimą, nusidriekia automobilių kolonos, į mišias čia atskuba žmonės ne tik iš kaimynystėje esančios Plungės, bet ir iš Kretingos, Gargždų, Kauno, net Vilniaus. Vasarą šalia bažnyčios esančiuose laukuose išdygsta palapinių miesteliai, kai į čia rengiamas rekolekcijas, įvairios tematikos stovyklas suguža ištroškę dvasinio maisto žmonės iš visos Lietuvos. Nebestebina čia nuolatinių lankytojų nei duobėtais kaimo žvyrkeliais atidulkantis prezidento kortežas (lankėsi Jo Ekscelencija Valdas Adamkus savo prezidentavimo laikotarpiu), nei į mišias pasimelsti iš Vilniaus atskrendantis maldininkas privačiu lėktuvėliu. Sutiksi čia ir Lietuvos elitą, ir benamį, atkakusį basomis daug kilometrų. Prieššventiniu metu, kai dvasinis alkis paūmėja, daugelis ieško vietos, kur galėtų nurimti, įkvėpti gaivios gamtos oro ir tikros ramybės. Šioje vietoje, Pakutuvėnų vienuolyne, visada jautiesi laukiamas ir visada pasijauti kaip namie. Itin savita pranciškonų įkurta kavinė „Geroms“ Kretingoje – tiesiog privaloma aplankyti vieta Dievo dovana taupiam, bet kokybę mylinčiam keliautojui po Lietuvą. Tad ta proga siūlome pokalbį su pranciškonu, kunigu GEDIMINU NUMGAUDŽIU OFM, Pakutuvėnų vienuolyno įkvėpėju ir globėju.

Br. kun.
Gediminas NUMGAUDIS
OFM

E. Paplauskio nuotr.

Mūsų žurnalas, kurį skaito keliautojai, įvairių tikėjimų žmonės, išeis gruodžio mėnesį. Tikėtina, kad šiuo ypatingu laikotarpiu kai kurie iš jų užsuks į Pakutuvėnus.

Pakutuvėnų bendruomenei nuolat primenu, kad kiekvienas atvažiavęs būtų priimtas svetingai. Tai Evangelijos praktika. Kiekvieną svečią priimame taip, kaip patį Dievą priimtumė, pamaitiname, pagirdome, prireikus lovelę duodame, išklausome, pasišnekame. Kai pradėjau gyventi Pakūtoje, tokia buvo vizija – troškimas pasitarnauti žmogui. Dažniausiai atvažiuoja visokių krizių ištikti žmonės. Atvyksta ir šiaip besidomintys, ieškantys Dievo, keliaujantys su dviračiais, automobiliais ar net autobusais, pėsčiomis. Prašo papasakoti apie gyvenimą Pakutuvėnuose. Sekmadieniais po mišnių visus vaišiname žirnių koše. Mes nieko nepaliekame be arbatos ar dėmesio. Tiems, kam reikia nakvynės, turime svečių namą. Norintys pailsėti nuo gyvenimo tempo, pabūti, pasimelsti ar kažkokius savo gyvenimo klausimus užduoti, su kunigu, su broliu pasišnekėti, visada čia laukiami. Tikrai ne tik priklausomybių temomis. Žmonių pas mus būna visokiausių tautybių, visokių keistuolių. Net vokietis atvažiuodavo dviračiu po savaitę vasarą pabūti. Pagyvena ramybėje, prisideda prie mūsų darbų, aplinkos tvarkymo, pabūna gamtoje, prie upės, į mišką nueina. Čia nuostabi gamta.

Gediminai, įkūrėte ir labai netipišką kavinę Kretingoje. Mane apstulbino maisto kokybė!

Susiklostė aplinkybės taip, kad reikėjo imtis tos kavinės. Čia tie Šv. Antano rūmai taip vadinami, prieš karą juos pastatė Augustinas Dirvelė (aut. pastaba: pranciškonas, ištremtas į Sibirą iš kur negrįžo). Iš pradžių čia buvo senelių prieglauda amerikonomams, bet kartu buvo ir spaustuvė, ir kino teatras. Senelių namai tais laikais buvo modernūs, pažangūs, su vandentiekiu, kanalizacija ir tualetais – neįprasta prabanga ir technologijos. Kai pastatus atgavome, sprendėsi tų patalpų likimas, buvo minčių parduoti, bet aš viduje negalėjau su tuo sutikti. Pats Augustinas Dirvelė buvo įkalinamas čia veikusiam KGB kalėjime, kur kankino ir tardė žmones. Yra kameros, restauruotos su užrašais ant sienos, matyti, žmonių būta iš viso pasaulio: prancūzų, žydų, rusų, lietuvių. Paskui gestapas perėmė estafetę. Atsiėmus iš pradžių buvo įkurta kolegija, paskui religijos mokslų institutas. Uždarius institutą stovėjo pastatas keletą metų ieškodamas sau tinkamo laiko. O aš eidavau naktimis ir melddavosi aplink jį. Prašydavau Dievo, Marijos užtarrimo, kad pas brolius atsirastų vizija ir Dievas padėtų tuos namus įsisavinti, panaudoti Jo Karalystės reikalams. Ir po kiek laiko buvo apsispręsta broliams prisiimti atsakomybę už gimnaziją. Kadangi ten trūko patalpų, šita

Pakutuvėnų Šv. Antano Paduviečio bažnyčia

pastatą pritaikė gimnazijos poreikiams. Štai čia, kur sėdime, kavinėje, buvo koplyčia per kelis aukštus, bet dabar perdangos sudėtos. Sovietmečiu čia buvo padaryta kavinė, baras, tai galvoju: yra šalia salė, o renginių metu galima būtų ateiti pavalgyti ir kartu skelbti evangeliją. Taip su broliu Linu, dabar Vyskupu, ir pradėjome kurti kavinę. Bet kadangi alkoholio nėra, o kavinė turi tenkinti mokyklos poreikius, niekam tos kavinės nereikėjo, visi atsakė. Bet man nesinorėjo, kad ta erdvė prarastų kavinės paskirtį. Buvau visiškai įsitikinęs, kad čia geriausia vieta evangelijai skleisti, nes ten, kur stalas evangelijoje, ten ir Jėzus prisistato, ypač po prisikėlimo. Maiste yra kažkoks evangelinis momentas.

Atėjo man įkvėpimas pavadinti kavinę žemaitiškai – „Geroms“. Kai skaniai pavalgai, patiri didelį gerumą, tas gerumas žemaitiškai – geroms. Žmogus patirs Dievo meilę tada, kai bus laukiamas, aptarnautas, skaniai pavalgys, pasidžiaugs, pajus meilę, pagarbų santykį, kavinė gali būti praktinės evangelizacijos vieta. Ir teorinė tuo pačiu metu, tačiau aš kiek atskiriu, teorinė – tai Žodis, o praktinė, kai žmogus konkrečiai patiria paguodą, išgydymą, pagalbą. Patiria Dievo Žodį per santykį su kitu žmogumi. Pamaitinti žmogų yra

praktinė evangelizacija. Kadangi tai praktikai kartais mums trūksta tokios erdvės, tai taip ir sugalvojau, kad čia ir mokysimės, vystysime tą praktinę evangelizaciją. Kai meldžiamės su merginomis (darbuotojomis, kavinėje šiuo metu dirba merginos iš Pakutuvėnų bendruomenės, kurioms svarbu eiti dvasiniu keliu – aut. past.), prašau, Dieve, padėk mums atpažinti Jėzų kiekviename ateinančiame žmoguje, kad gamindamos maistą ar jį pateikdamos pasitarnautų Jėzui, savo Viešpačiui iš visos širdies, kad tas žmogus, patirdamas meilę, būtų atgaivintas, pažadintas ir būtų laimingas išeidamas iš tos kavinės. O kiek tai pasiseka kasdienybėje įgyvendinti, tai kitas klausimas. Bet mano, kaip steigėjo, vizija buvo tokia.

Kaip sekėsi be patirties kurti verslą?

Iš pradžių, kol patirties neturėjau, sunku buvo, priėmiau dirbti vyresnius žmones, sunkiai sekėsi naujoves įgyvendinti, išaiškinti, kad nereikia taupyti kokybės sąskaita, kad grietinė turi būti grietinė, sviestas tikras, o ne pigūs riebalų mišiniai. Aš liečiau žmonėms išsiskleisti, netaupyti, gaminti, kad jų vardas būtų geras, bet vis tiek traukdavo sutaupyti. Pats tris mėnesius aptarnavau lankytojus, gaminau keletą patiekalų pagal savo supratimą

ir patirtį. Pasirodo, įmanoma, sekėsi neblogai. Aišku, čia didelio pelno nėra, nes Kretingoje žmonės nėra įpratę valgyti kavinėse, restoranuose.

Taikomės prie mokyklos bendruomenės, aišku, kažko brangesnio įpirkti ji negali, reikia kuo pigiau padaryti, o norint gerai nedidelis pasirinkimas lieka. Bet stengiamės, merginos stengiasi daryti tą, kas įmanoma, kad išgyventume ir užsidirbtume algą. Merginos tikinčios, meldžiasi, norėčiau, kad tas darbas pasitarnautų ir joms pačioms, Dievo pažinimui. Kiekvieną dieną rankiniu būdu darome makaronus, patiekiamo su lašišomis, pievagrybiais, krevetėmis, lazaniją. Kiekvieną dieną

kažką kitką gaminame. Penktadieniais – lašišą pagal singapūrietišką receptą, kitomis dienomis – koldūnai su varške ir mėlynojo sūrio padažu, tortilijų laiveliai su vištiena ir daržovėmis, su sviestu pakepti džiovinti pabarsyti smidrai, grikių, morkų kotletai. Kartais su broliais ruošdavome brangesnes vakarienes, patiekiant egzotiškesnių patiekalų. Mudu su broliu Alvydu tuomet gaminame merginoms padedant, o broliai Andrius su Paulium patarnauja prie stalų. Per tokią vakarienę vyksta teminis pokalbis, giedamos giesmės, sukaltamos maldos. Kartą teminę žydišką vakarienę ruošėme. Kretingoje gyvena izraelitas iš Egipto, restorane dirbęs, tai jis ir mokė merginas įvairius patiekalus gaminti, o mes žydiškai giedojome – jis labai stebėjosi!, pats pasakojo apie žydiškas tradicijas. Gal ir ateityje darysime kažką panašaus kokia nors proga.

Tortilijų laiveliai
Inos Liberytės nuotr.

Šv. Antano rūmai

KUNIGO ŽODIS artėjant šventinių kelionių metui.

Maistas yra Dievo dovana. Mes galime džiaugtis Jo sukurtu skonių pasauliu, atrasti jo įvairovę. Šlovinti Dievą galima muzika, spalvomis, formomis, menais, o kulinarija yra vienas tokių menų. Skonių ir kvapų pasaulis yra Dievo meilės apraiška, per maistą mes gauname ir gyvybę, energiją, ir visokeriopą džiaugsmą, galime juo dalytis, draugauti, bendrauti. Stalas yra susitikimo su Dievu vieta, jo meilės atpažinimo ir šlovinimo vieta. Kai žmogus užsėina į kavinę, mums džiaugsmas. Todėl nesvarbu kur – pas mus ar kitur – linkiu patirti tą gerumą.

Besidomintiems išsamiau siūlome Jolantos Klietkutės knygą „Pakutuvėnai. Kaimo istorija“ (ją galima įsigyti vietoje).